

er det en af de Ting, der ere mig uforklarlige. Forslaget staaer fuldkommen i Overensstemmelse med Indholdet af Kundgjørelsen af 30te Mai 1849, og denne bliver aldeles ikke ophævet, derfor Forslaget bliver vedtaget, saa at jeg maa ansee det for Noget, som ikke er rigtigt, eller som i mindste Maade kan siges at være Tilfældet. Den ærede Rigsdagsmand anførte ogsaa, at denne Paragraph i tidligere Finantslove havde været opført med 600,000 Rbd., naagtet vi kun forhandlede Finantsloven for Kongeriget; men jeg maa gjøre ham opmærksom paa, at vi dengang ikke havde denne Affattelse af de andre Paragrapher med $\frac{2}{3}$ i Forhold til det Hele, men den Omstændighed, at vi dengang have troet at maatte gaae ind paa at affatte de andre Paragrapher paa en fra den sædvanlige forskjellig Maade, gjør det efter min Mening nødvendigt at affatte denne Paragraph paa samme Maade. Saalænge vi i det Hele taget ikke kjendte til denne Deling, til denne Fostering i Finantsloven, saalænge var der ingen Grund til at gjøre det ved en enkelt Paragraph; men, efterat vi have fundet det rigtigt — og det er jo efter eenstemmig Vedtagelse i Folkethinget besluttet at affatte de andre Paragrapher saaledes, — saa seer jeg ikke, hvorfor man skulde have Saameget at indvende imod, at denne Paragraph affattes ganske paa samme Maade. Jeg har, som sagt, ikke tænkt mig nogen saadan Betydning i det Spørgsmaal, som her ligger for, som den, den ærede Rigsdagsmand for Njøbenhavn's 3die Valgfreds (Rosenørn) vil finde deri; jeg har udtryffeligt forklaret, at den Grund, der har bragt mig til at stille Forslaget, var den, at jeg sandt, at denne Paragraphs Affattelse fra Regjeringens Side ikke var consequent rigtig i Sammenligning med Affattelsen af de andre Paragrapher. Jeg vilde ved at stille det Forslag, som jeg har været med at stille til denne 3die Behandling, bringe Affattelsen af denne Paragraph i fuldkommen Harmonie med de andre Paragrapher, ved at opføre den her omhandlede Udgift som en Andeel af det Hele, medens den efter de Herrers Forslag opføres som en Andeel af en Andeel af det Hele.

Rosenørn: Der har virkelig altid væ-

ret nogen Forskjel i den Maade, hvorpaa denne Paragraph behandlede i de tidligere Finantslove, og den Maade, hvorpaa de andre Paragrapher dengang behandlede; der var nemlig bestandigt slet ikke Tale om at udsøndre nogenformelt Deel af dette Besøb; dengang bare vi uden videre den hele Udgift i Genhold til de derom allerede dengang givne Lovbestemmelser, hvorimod der var adskillige andre sælles Udgifter, hvoraf en Deel afholdtes af andre Kasser og slet ikke opførtes paa vor Finantslov. Jeg veed nok, at der var enkelte sælles Udgifter, som til en given Tid bleve opførte, men det var ingenlunde alle. Der var, som sagt, et særligt Forhold ved denne Paragraph, og jeg troer, at det er hensigtsmæssigt at bibeholde det; jeg skal sige mine Grunde derfor. Det er paa ingen Maade for at bestride Monarchiets Existens, eller dets Livskraft; thi allerede Grundloven anerkjender fuldstændigt det „danske Monarchie“ ved Siden af Begrebet „Danmarks Rige“; det er overhovedet ikke saameget for Forholdenes Skyld her, som af Frygt for, at vort Botum og den hele Maade, hvorpaa vi betragte disse Sager, naar man bliver ved at forfølge den Vej, som den ærede Forslagsstiller er staaet ind paa, paa andre Steder kan lede til Misforstaaelser. Disse Misforstaaelser kunne opstaae paa den ene Side med Hensyn til Forholdet til det schleswig-holsteinske Parti, de schleswig-holsteinske Bestræbelser, og paa den anden Side med Hensyn til vor hele fremtidige constitutionelle Udvikling.

Det lader sig nu ikke skule, at der ved den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852 er foregaaet en Forandring af den Stilling, som man tidligere, i de nærmest foregaaende Aar, fra dansk Side havde indrømmet Hertugdømmene Slesvig og Holsteen, navnlig med Hensyn til deres indbyrdes Forhold. Det hedder vel, og er af Regjeringen bleven udtalt, at Schleswig-Holsteinsmen nu var død, men jeg troer, det er en Misforstaaelse; det er den ikke, og den vil endogsaa i en vis Forstand sandsynligvis aldrig uddøe. Det, der efter min Mening kan være Tale om, er at begrænse den paa en saadan Maade, at den ikke truer Statens Tilværelse. Nu er det jo vist, at, saa-